

Teismo praktikos rinkinys

Byla C-303/16

Solar Electric Martinique
prieš
Ministre des Finances et des Comptes publics

(*Conseil d'État* (Prancūzija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Šeštoji PVM direktyva – Direktyva 2006/112/EB – Statybos darbai – Prancūzijos užjūrio departamentai – Pagal nacionalinę teisę taikytinos nuostatos – Pardavimo ir montavimo ant pastatų sandoriai – Laikymas vienu sandoriu – Jurisdikcijos nebuvimas“

Santrauka – 2017 m. spalio 19 d. Teisingumo Teismo (penktoji kolegija) sprendimas

Prejudiciniai klausimai – Teisingumo Teismo jurisdikcija – Ribos – Išimtinai vidaus situacijos – Nacionalinės teisės nuostata, kuria siekiama perkelti Sąjungos teisę, taip pat taikytina už minėtos teisės taikymo srities ribų – Išaiškinimas, prašomas siekiant, kad būtų vienodai taikomos Sąjungos teisės nuostatos – Perkėlimas, neatitinkantis Sąjungos teisėje įtvirtintų sprendimų – Tiesioginės ir besąlyginės nuorodos į minėtas nuostatas nebuvimas – Teisingumo Teismo jurisdikcijos nebuvimas

(*SESV 267 straipsnis; Tarybos direktyvos 77/388 ir 2006/112*)

Europos Sąjungos Teisingumo Teismas neturi jurisdikcijos atsakyti į 2016 m. gegužės 20 d. sprendimu *Conseil d'État* (Valstybės Taryba, Prancūzija) pateiktą klausimą.

Šiuo klausimu reikia priminti, jog Teisingumo Teismas ne kartą yra konstatavęs, kad turi jurisdikciją priimti sprendimą dėl prašymų priimti prejudicinį sprendimą, pateiktų dėl Sąjungos teisės akto nuostatų, esant tokioms situacijoms, kai pagrindinės bylos aplinkybėmis Sąjungos teisė netaikoma, tačiau kai pagal nacionalinę teisę leista taikyti šias nuostatas, nes joje yra nuoroda į šių nuostatų turinį (šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Cicala*, C-482/10, EU:C:2011:868, 17 punktą ir nurodytą jurisprudenciją ir 2012 m. spalio 18 d. Sprendimo *Nolan*, C-583/10, EU:C:2012:638, 45 punktą).

Iš tiesų, kai reglamentuodamas į atitinkamo Sąjungos teisės akto taikymo sritį nepatenkančias situacijas nacionalinės teisės aktų leidėjas priima tokius pačius sprendimus, kokie priimti pagal Sąjungos teisės aktą, egzistuoja tam tikras Sąjungos interesas vienodai aiškinti šio teisės akto nuostatas, siekiant išvengti aiškinimo skirtumų ateityje (šiuo klausimu žr. 2011 m. liepos 7 d. Sprendimo *Agafitei ir kt.*, C-310/10, EU:C:2011:467, 39 punktą ir nurodytą jurisprudenciją ir 2012 m. spalio 18 d. Sprendimo *Nolan*, C-583/10, EU:C:2012:638, 46 punktą).

Taigi Teisingumo Teismo pateiktas Sąjungos teisės akto nuostatų aiškinimas, esant į šios teisės taikymo sritį nepatenkančioms situacijoms, pateisinamas, jei šios nuostatos, vadovaujantis nacionaline teise, tiesiogiai ir besąlygiškai taikomos tokioms situacijoms, siekiant užtikrinti vienodą jų ir minėto Sąjungos teisės akto reglamentuojamų situacijų vertinimą (šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Cicala*, C-482/10, EU:C:2012:868, 19 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

Taigi, kalbant apie sprendimus dėl situacijų, nepatenkančių į atitinkamų Sąjungos aktų taikymo sritį, pažymėtina, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas nacionalinės teisės aktas neatitinka Šeštojoje direktyvoje ir PVM direktyvoje numatytų sprendimų, nes pagal jį taikomas šiose direktyvose nenurodytas neapmokestinimas. Todėl negalima pripažinti, kad minėtų direktyvų nuostatos, vadovaujantis nacionaline teise, tiesiogiai ir besąlygiškai taikomos situacijoms, nepatenkančioms į šių direktyvų taikymo sritį.

(žr. 25–27, 36, 37 punktus ir rezoliucinę dalį)